

Křemílek s Vochomůrkou jsou unavení a chystají se spát.
Aby se jim dobře odpočívalo, přečte jim sluníčko velikonoční pohádku
o zajíčkovi Kuliferdovi.

V pohádce se také objeví spousta jiných zvířátek. Když nějaké uslyšíš, zkus si jeho název vytleskat (např. „**za – jí – ček**“, „**so – va**“). Dospělý ti také může přecíst jednoduchý úkol v závorce (např. „*nádech nosem*“ – předvedeme nádech nosem, jako bychom čichali ke květině).

Ted' už se ale hezky přitul, přikryj dečkou a pozorně poslouchej.
Pohádka začíná.

Velikonoční pohádka o zajíčkovi Kuliferdovi

Bylo krásné slunečné ráno. Celá příroda se probouzela a ve vzduchu bylo cítit jaro. **Ptáci** vesele štěbetali a na louce zvědavě vykukovaly první květinčky. Někde se ze zelené trávy usmívaly bílé sedmikrásky, jinde zase zlatovlasé pampelišky. Na loukách se roztančila spousta barevných kuliček. A vzduchem se linula nádherná vůně (*nádech nosem*). Hmmm, tak voní jaro... Z lesa se ozývalo ťukání do stromu: ťuky ťuky ťuky ťuk. To pan **datel**, doktor lesa, už měl plný zobák práce. Kontroloval po zimě celý les.

Pod vzrostlým dubem měla pelíšek zaječí rodinka. **Zajíčci** právě radostně tančili: narodil se jim syn. Když vykoukl na svět, měl takový kulišácký výraz, že mu hned začali říkat Kuliferda. **Zajíček** to byl zvědavý a neposedný. Očička mu radostně jiskřila, všechno ho zajímalo a pořád se na něco vyptával. Také se moc rád seznamoval s ostatními obyvateli lesa, louky, jezírka i potůčku. Tak se brzy skamarádil s **veverkou**, **sovou**, **beruškou** i **rybkou**.

Jednoho dne vyběhl **zajíček** Kuliferda dál od jejich dubu. Dostal se až k domečku, ve kterém bydleli lidé. **Zajíček** Kuliferda se schoval za rozkvetlý keř zlatého deště a pozorně naslouchal. Člověčí maminka a tatínek zrovna povídali svým dětem o Velikonocích. Kuliferda ale moc nerozuměl lidské řeči a nevěděl, co to ty Velikonoce jsou. Rychle běžel do lesa k velké dutině stromu, kde bydlela jeho kamarádka, moudrá **sova**. Ta Kuliferdovi moc ráda vše vysvětlila.

„Velikonoce jsou svátky jara. Lidé i zvířátka mají na jaře velikou radost, že zase sluníčko více hřeje, že se rodí mlád'átka a vše kvete.

Dívky na Velikonoční pondělí barví vajíčka a kluci pletou pomlázku. Pak chodí koledovat od domu k domu. Říkají velikonoční básničky a každou dívku, malou i velkou, jemně poplácají pomlázkou po zadečku. Holky jim dávají do košíčku barevná vajíčka. Lidské děti také hrají jednu moc hezkou hru. A víš co, Kuliferdo? Já ji pro tebe připravím.“

Uběhl týden. **Zajíček** Kuliferda už se nemohl dočkat, co pro něj **sova** připravila. „Tak, Kuliferdo, připrav si košíček a hledej na louce mezi kytičkami barevná vajíčka!“

(Spočítej si vajíčka na obrázku:)

Kuliferda měl ohromnou radost a dal se do hledání. Také kamarádi z okolí mu přišli na pomoc. Všechna zvířátka hra náramně bavila. Všichni společně posbírali vajíčka a opatrně je vložili do košíčku.

„Skvělé,“ pochválila je **sova**. „Hezky jste si navzájem pomohli a ještě jste si užili spoustu zábavy.“ **Sova** se usmála, všem zamávala a rozloučila se. A protože už se blížil večer, všichni byli moc unavení a byl čas jít spát. Kuliferda se se všemi rozloučil, poděkoval a odhopsal do svého pelíšku pod dubem. Usínal s úsměvem na tváři a těšil se na další jarní den.

Děti, také se Vám líbilo, jak si zvířátka navzájem pomáhala? A že jim to společně šlo moc hezky, vidíte? Podařilo se jim nasbírat plný košík vajíček.

A tak jako si pomáhala zvířátka v pohádce, tak i my, lidé, si můžeme vzájemně pomáhat. Můžeme mamince pomoci s prádlem, nechat v autobuse sednout starší paní nebo pomoci mladšímu sourozenci zavázat botičky. Jistě Vás bude za každý dobrý skutek hřát u srdíčka.

Ale teď už je čas jít spinkat.

Zazvonil zvonec a pohádka je konec.

Dobrou noc Vám přeje sluníčko, Křemílek a Vochomůrka.